

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Ličkovej a členiek senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci žalobcu: **J.D.**, S.P. proti žalovanému: **JUDr. J.P.**, K.K., správca konkurznej podstaty úpadcu **S., a. s.**, IČO: X., M.K., o **určenie pravosti prihlásenej pohľadávky**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. apríla 2011, č. k. 7 Cbi/165/2005-37, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29. apríla 2011, č. k. 7 Cbi/165/2005-37, v časti, ktorou zamietol žalobu žalobcu o určenie pravosti príslušenstva vo výške 141 500 Sk, **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29. apríla 2011, č. k. 7 Cbi/165/2005-37 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e:

Žalobca žalobou došlou na súd prvého stupňa 20. septembra 2005 žiadal, aby súd určil, že jeho pohľadávka vo výške 237 500 Sk istiny a 10 674,49 Sk za obdobie od 2. januára 2002 do 2. apríla 2002 a 168 229,10 Sk úrokov z omeškania za obdobie od 2. apríla 2002 do 20. mája 2004 je zistená, nesporná v konkurze vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6 K 40/03, č. prihlášky 966 proti úpadcovi S., a. s., Košice a patrí do prvej triedy.

Žalovaný z prihlásenej pohľadávky uznal 257 500 Sk a poprel 141 500 Sk z dôvodu nesprávneho výpočtu úrokov.

Žalobca uzatvoril zmluvu o pôžičke č. 03/P/0000860 s dlžníkom S., a. s., Košice dňa 2. januára 2002 na dobu určitú, a to do 2. apríla 2002. V zmysle tejto zmluvy veriteľ - žalobca prenechal dlžníkovi - S., a. s., K. peniaze vo výške 237 500 Sk s dohodnutým ročným úrokom 34%.

Žalovaný namietol, že žalobcovi uznal pohľadávku vo výške 257 000 Sk (237 500 Sk istinu a 20 000 Sk úroky dohodnuté v zmluve o pôžičke), nárok žalobcu vo zvyšnej časti má za nedôvodný, keďže žalobca si zle vypočítal úrok z omeškania. Navrhol žalobu zamietnuť.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní konštatoval, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 20. mája 2004, č. k. 6 K 40/03-43, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka S., a. s., M.K., IČO: X. a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený advokát JUDr. J.P., so sídlom Š.K.. Žalobca si prihlásil do vyhláseného konkurzu svoju pohľadávku v celkovej sume 399 000 Sk prihláškou so zaradením do 1. triedy.

Na prieskumnom pojednávaní, konanom 23. novembra 2004, správca konkurznej podstaty uznal žalobcovi, ktorý je vedený pod číslom 966, z uplatneného nároku 399 000 Sk sumu 257 500 Sk v 1. triede a poprel mu sumu 141 500 Sk z dôvodov uvedených v zozname, t. j. nesprávneho výpočtu úrokov.

Žalobca nebol prítomný na prieskumnom pojednávaní, a preto Krajský súd v Košiciach upovedomil a vyzval veriteľa podľa § 23 ods. 6 Zákona o konkurze a vyrovnaní (č. 328/1991Zb.) o výsledku prieskumného pojednávania, ako aj o možnosti uplatniť si popretú pohľadávku určovacou žalobou na Krajskom súde v Košiciach, v lehote 1 mesiaca od obdržania výzvy.

Výzva bola žalobcovi doručená 22. augusta 2005, žalobca podal v zmysle poučenia žalobu na Krajskom súde v Košiciach, ktorá tomuto súdu došla 20. septembra 2005.

Prvostupňový súd následne po vykonanom dokazovaní vyhodnotil právne a vecne takto skutkový stav.

Podľa ust. § 23 ods. 2 ZKV, konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom. Žalobu musia podať na súde, ktorý vyhlásil konkurz, proti všetkým, ktorí pohľadávku popreli, smú sa v nej dovolávať právneho dôvodu a poradia uvedeného v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní.

Pohľadávka žalobcu vo výške 237 500 Sk a úroky za obdobie od 2. januára 2002 do 2. apríla 2002 vo výške 20 000 Sk správca uznal, žaloba je preto v tejto časti petitu nedôvodná.

Úroky žalobcu uplatnené v žalobe vo výške 168 229,10 Sk v takejto výške v prihláške neboli uvedené. V prihláške žalobca neuviedol presnú výšku pohľadávky a výšku úrokov, tak ako to predpokladá ust. § 20 ods. 1 ZKV. Uplatnil si pohľadávku vo výške 399 000 Sk, ktorú preukazoval zmluvou o pôžičke z 2. januára 2002 na sumu 237 500 Sk.

Zo žaloby vyplynulo, že žalobca si uplatnil úroky vo výške 34% ročne zo sumy 237 500 Sk za obdobie od 2. apríla 2002 do 20. mája 2004. Keďže Zmluva o pôžičke zanikla uplynutím dohodnutej doby 2. apríla 2002, po zániku zmluvy prestali platiť zmluvne dohodnuté podmienky, stratila platnosť aj dohoda o výške úrokov a po zániku zmluvy žalobcovi už nemohlo vzniknúť právo na dohodnuté úroky vo výške 34% ročne.

Správca konkurznej podstaty - žalovaný uznal žalobcovi prihlásenú pohľadávku vo výške 257 500 Sk v prvej triede, ako si ju uplatnil žalobca. Návrhu žalobcu na prednostné uspokojenie jeho pohľadávky nebolo možné vyhovieť, pretože podľa § 23 ods. 2 ZKV sa veriteľ môže domáhať len poradia uvedeného v prihláške.

Preto súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že ich úspešnému účastníkovi - žalovanému nepriznal, keďže mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a určil, že pohľadávka ako úrok z omeškania vo výške 86 255 Sk (15,5% ročne zo sumy 257 500 Sk za obdobie od 3. apríla 2002 do 20. mája 2004) je zistená, nesporná, v konkurze vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6 K 40/2003, č. prihlášky 966, proti úpadcovi S., a. s., K. a patrí do 1. triedy.

Ako dôvody žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pričom súd prvého stupňa dospel na základe

vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, že mu po skončení zmluvného vzťahu nepatria až do vyhlásenia konkurzu úroky z omeškania. Úroky z omeškania v čase vzniku právneho vzťahu uzavretia zmluvy o pôžičke, ako aj vzťahov po zániku pôžičky, boli upravené nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom výška úrokov z omeškania bola stanovená dvojnásobkom diskontnej sadzby určenej NBS, platnej k prvému dňu omeškania s plnením dlhu.

Žalovaný sa písomne k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, pristúpil k vecnému preskúmaniu odvolania a ním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Ako vyplýva z predložených listinných dôkazov, medzi žalobcom a dlžníkom - spoločnosťou S., a. s., K. bola uzatvorená 2. januára 2002 Zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalobca požičal dlžníkovi S., a. s. sumu 237 500 Sk za dohodnutý ročný 34% úrok, pričom táto zmluva bola uzatvorená na dobu určitú.

Účastníci konania nespochybnili Zmluvu o pôžičke a ani poskytnutie pôžičky dlžníkovi vo výške 237 500 Sk.

Taktiež nie je sporné, že žalobca si prihláškou prihlásil do konkurzu, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6 K 40/2003 na majetok úpadcu S., a. s., K., svoju pohľadávku voči úpadcovi v sume 399 000 Sk. Z prihlášky, ktorá je vedená pod číslom 966 vyplýva, že z 399 000 Sk tvorí istina 237 500 Sk, pričom požiadal, aby jeho pohľadávka bola v sume 399 000 Sk zaradená ako pohľadávka 1. triedy.

Na prieskumnom pojednávaní správca konkurznej podstaty - žalovaný uznal žalobcovi pohľadávku vo výške 237 500 Sk istiny a 20 000 Sk dohodnuté úroky od 2. januára 2002 do 2. apríla 2002 vo výške 34% ročne so zaradením do 1. triedy.

Správca konkurznej podstaty na prieskumnom pojednávaní, ako to vyplýva zo zápisnice z prieskumného pojednávania, konaného 23. novembra 2004, poprel konkurznému veriteľovi - žalobcovi časť jeho pohľadávky, a to vo výške 141 500 Sk z dôvodu nesprávneho vyčíslenia úrokov z omeškania.

Podľa ust. § 23 ods. 1 ZKV pohľadávka sa pokladá za zistenú, ak ju nepoprel správca, ani žiaden z konkurzných veriteľov.

Podľa ust. § 45 ods. 2 ZKV, na základe zoznamu prihlášok možno po právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu viesť pre zistenú pohľadávku výkon rozhodnutia alebo exekúciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie citovaných ustanovení Zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení zmien a doplnkov konštatoval, že správca konkurznej podstaty úpadcu na prieskumnom pojednávaní uznal žalobcovi časť jeho prihlásenej pohľadávky, a to vo výške 257 500 Sk a keďže v tejto časti nebola popretá ani žiadnym konkurzným veriteľom, v zmysle § 23 ods. 1 ZKV sa považuje za zistenú. Zistená pohľadávka má účinky právoplatného rozhodnutia, keďže po zrušení konkurzu možno pre ňu viesť výkon rozhodnutia alebo exekúciu (§ 45 ods. 2 ZKV).

Odvolačný súd dospel k názoru, že rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba žalobcu v časti o určenie pravosti žalobcovej pohľadávky vo výške 257 500 Sk zamietnutá, je vecne správny, a preto rozsudok prvostupňového súdu v tejto časti podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Rovnako odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď žalobu prevyšujúcu prihlásenú pohľadávku prihláškou žalobcu zamietol. Žalobca si prihlásil pohľadávku v celkovej výške 399 000 Sk. V žalobe došlej na súd prvého stupňa 20. septembra 2005 uviedol, že jeho pohľadávka činí 416 403,59 Sk: 237 500 Sk istina a zvyšok predstavujú úroky vo výške 34% ročne.

Podľa ust. § 22 ZKV súd preskúma aj prihlášky, ktoré boli doručené po prihlasovacej lehote, najneskôr však do skončenia prieskumného pojednávania.

Odvolačný súd je názoru, že ak je možné prihlásiť pohľadávky aj po prihlasovacej lehote, najneskôr do konca prieskumného pojednávania, potom toto isté platí aj o doplnení prihlášky. Žalobca, ako vyplýva zo spisu, nedoplnil svoju prihlášku do konca prieskumného pojednávania, a preto prvostupňový súd nemohol rozhodnúť o pravosti pohľadávky nad sumu, ktorú si žalobca do konkurzu prihlásil a ktorá bola preskúmaná na prieskumnom pojednávaní. Toto isté platí aj o navrhnutom zaradení pohľadávky, keď žalobca si svoju pohľadávku navrhol do 1. triedy. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietnutie žaloby podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Následne odvolací súd skúmal vecnú správnosť rozsudku v časti úrokov z omeškania od 2. apríla 2002 do 20. mája 2004 a dospel k názoru, že dôvod, pre ktorý zamietol súd prvého stupňa túto časť žaloby, nie je právne správny.

Podľa ust. § 20 ods. 1 ZKV veritelia dlžníka prihlásia svoje pohľadávky v lehote určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu. V prihláške uvedú číselne výšku pohľadávky, jej príslušenstva, skutočnosti, na ktorých sa prihláška zakladá, aké poradie pre svoju pohľadávku požadujú a skutočnosti, ktorými môže byť pohľadávka preukázaná.

Z prihlášky žalobcu vyplýva, že si celkom prihlásil pohľadávku vo výške 399 000 Sk, z toho istina predstavuje sumu 237 500 Sk titulom zmluvy č. 03/P/000860 a žalobca požiadal, aby jeho pohľadávka bola zaradená v sume 399 000 Sk ako pohľadávka 1. triedy.

Je nesporné, že žalobca definoval istinu (237 500 Sk), zvyšok predstavovalo príslušenstvo k istine, čo nebolo nejasné ani žalovanému - správcovi konkurznej podstaty, keď na prieskumnom pojednávaní uznal žalobcovi ako pohľadávku nielen istinu 237 500 Sk, ale aj príslušenstvo - úrok vo výške 20 000 Sk. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca príslušenstvo vyčíslil, teda nešlo o prihlásenie si určitého percenta úroku od určitého dátumu po deň vyhlásenia konkurzu. Taktiež je odvolací súd názoru, že aj nesprávne vyčíslenie príslušenstva je vyčíslením, tak ako to má na mysli ust. § 20 ods. 1 ZKV a zákon o konkurze a vyrovnaní s nesprávnym vyčíslením výšky príslušenstva nespája nedostatočnú určitosť, pre čo by ju správca konkurznej podstaty - žalovaný nemohol priznať. Odvolací súd poukazuje na protirečivosť argumentácie žalovaného - správcu konkurznej podstaty, ktorý poprel príslušenstvo pre jeho nesprávne vyčíslenie, pričom však priznal časť príslušenstva vo výške 20 000 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konštatoval, že rozsudok súdu prvého stupňa, v časti týkajúcej sa príslušenstva, nie je možné pre nedostatok dôvodov ani potvrdiť a ani zmeniť. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O. s. p.).

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa, aby v novom konaní postupoval v naznačenom smere, vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol, a to aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Darina Ličková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová